

membe, se danes ne more določno povedati. Toda govoriča ne utihne, da bodo tudi Jugoslovani dobili v ministerstvu svojega zastopnika.

Gradec. Volitve za mestni zbor so končane in sicer so zmagali nemški nacionalci. V občinskem odboru bo vladal prejšnji duh. Razpuščenje odbora je bil torej zaman. Govori se, da bo vsled nepovoljnega izida teh volitev sedanji namestnik odstopil. Dobro, a Bog nas varuj kranjskega Heina! Grof Gleispach bo neki moral iz Gradca oditi, ker pri nadsodišču ne pripušča slovenskih razprav. Spremljal ga bo znani Wanggo. Nam Slovencem naj dajo slovensko nadsodišče v Ljubljani in Gleispach in Wanggo lahko ostane, kjer hočeta.

Koroško. V Celovcu so ustanovili novo kmečko stranko. Za ustanovitev si je stekel največ zaslug štajarski baron Rokitsky. Baron in še zraven štajarski pač najbolj pozna potrebe koroških kmetov? Toda društvo itak ni ustanovljeno v prvi vrsti, da se povspešujejo koristi kmečkega stanu, ampak da se širi nemškutarizem in liberalizem. — Notarjem v Železni Kapli je imenovan neki Val. Schwarzl, ki niti besedice ne ume slovenski, čeprav je tamkajšno ljudstvo popolnoma slovensko. Tako vlada skrbi za Slovence! Nemci si naj med nemškim ljudstvom iščejo kruha in zaslužka in ne med nami!

Gorica. Kako predrzno se ravna v uradih proti Slovencem, kaže sledeči dogodek. Dne 27. sept. je bila pred goriškim sodiščem obravnava zaradi zaplenitve »Soče«. Predsednik sodišča je otvoril in vodil obravnavo v laščini. Zastopnika lista, ki je temu ugovarjal, zavrnil je predsednik, češ: Tukaj ni uredništvo »Soče«! Ko je govornik izjavil, da tej razpravi ne more prisostvovati, dejal mu je predsednik Zörrer: Pojdite, kamor hočete. Zastopnik lista je odšel, obravnava se je vršila brez njega. Proti takemu slovensko večino v deželi žalečemu postopanju laških sodnih uradnikov je uredništvo takoj protestiralo pri ministerstvu ter zajedno prosilo državnozborsko večino za pomoč, da se vendar jedenkrat konec napravi takim razmeram.

Trst. Ravnatelj poštne in brzojavne urada v Trstu, g. Pokorny, je premeščen v Gradec. Tržaški Slovenci ga niso ljubili, ker tudi on njih ni ljubil, in zato se sedaj veselijo njegovega odhoda. Toda mi štajarski Slovenci tega veselja ne delimo s tržaškimi brati, ker ga sedaj mi dobimo. Naslednikom Pokornemu v Trstu imenovan je dr. Felicetti, dosedaj poštni ravnatelj v Gradcu.

a pred pragom odmerjeni koraki. Vojaki so zapustili dom, zdelo se je, da tega sami niso pričakovali. Ljudje so se temu čudili, samemu Nebeskomu dozdevalo se je to nepričakovano; toda ko so zvedeli, da se je Nebeskega sin sam izdal, nehali so se čuditi.

Seljak je po tej novici povsili glavo, šel v vrt, v katerem je stala gošča rož, sedel na drenovo klop in ni se ganil od tam ves dan. Do zadnjega trenutja se je nadejal, da je njegov sin srečno prispel čez mejo. A ko so mu povedali, da je njegov sin bil vjet in skraja obsojen k smrti in vrvi, toda se mu je obsodba spremenila v osemnajstletno ječo, zopet ni rekel besede, le na ženo je pogledal — danes prvič tako — s strašnim predbacivanjem.

Ferdo Mlinarjev je prispel srečno na Francosko, živi tam še danes, a tudi ostalim iz okolice se ni ničesar hudega prigodilo.

Jednega oblekli so zato samo v lovsko suknjo. Med ljudmi se je pravilo na tihem, da je bil baje nekdo od teh dijakov izdajica.

Češki konstituciji, kakor jo je umel ljud, zagrmel je Windischgrätz pogrebno salvo, in potem je minila kakor dim njegovih topov v jasnih junijevih dnevih.

Od teh dob je minilo leto in dan in v vrtu Nebeskih razcvetale so se rože uže v četrtič.

Vnanje države.

Srbsko. Govori se, da se hoče kralj zopet otrestiti vpliva svojega očeta razkralja Milana. To bi bila velika sreča za srbsko ljudstvo. Milan je spravil s svojim razkošnim življenjem Srbijo gmotno že tako ob rob in zadnji čas je, da se vrže ta pijavka proč od telesa vrlega srbskega ljudstva.

Cerkvene zadeve.

Premilostljivi knez in škof v dijaškem semenišču.

Veliko in nepopisljivo veselje naredili so premil. knez in škof gojencem tukajšnjega kn. šk. dijaškega semenišča, ko so jih v nedeljo dne 25. septembra obiskali, za njih sv. mešo služili, jim nekaj milih očetovskih nauk na mladeniška srca pokladali in njim podelili blagoslov božji za trudapolno tekoče šolsko leto 1898/9.

Prečastito ravnateljstvo in dijaki pričakovali so svojega višjega pastirja pri vratih ter jih spremljali po stopnicah, ki so bile s cvetjem zalo okinčane, v prelepo in prijazno kapelico hišne varuhinje Matere božje.

Po opravljeni skupni zjutranji molitvi služili so premil. knez in škof tiho sv. mešo, pri kateri so domači pevci prav lepo peli. Nekaj večih dijakov pristopilo je tudi k sv. obhajilu, kar je premil. kneza in škofa še posebno razveselilo.

Po sv. meši nagovorili so Prevzvišeni kaj ganljivo in prisrčno upapolne gojence. Omenili so, da so se z veseljem odzvali povabilu prečastitega ravnateljstva ter prišli v to prelepo semenišče. Z radostjo napolnjuje se njihovo srce, če gledajo toliko mladenčev in če pomislijo, da bodo ti nekda kakor duhovniki prav plodonosno delovali v prekrasni lavantinski škofiji. Toda nekaj jih pa danes tudi žalosti, spomin namreč na nepopisljivo nesrečo, katero bi naredil med pridnim in vernim ljudstvom le eden dijak, ko bi postal nekda nesrečen duhovnik.

Pa prepričani so, da bodo vsi semeniščani čez leta pridni duhovniki. Da bode pa temu tudi v resnici tako, vzgledujejo se naj zmiraj nad dvema svetnikoma, slavnima škofoma in cerkvenima učenikoma, ki sta v najtesnejši prijateljski zvezi že v mladeniških letih živela, in to sta škofa sv. Bazilij Veliki in sv. Gregorij Nacijanski.

Črne baržunove čepice z rdečebelimi prameni si ni nikdo več upal nositi, a kje jih niso raztrgali, položili so jih v skrinjo potomcem v spomin, da bi vedeli, kake čepice so nosili za češke konstitucije.

Seljak Nebeski je sedel vsak dan, odkar so cvetele rože, v vrtu na drenovi klopici s črez prsa zloženimi rokami, zamišljen in z nekoliko osivelo glavo, ali bolje rečeno s pepelasto.

Bilo je zopet nekoč v nedeljo popoldne. Otroci, toda uže drugi, igrali so zopet pod štirimi lipami, a v vas je prihajal zopet nek neznani mož. Toda tega se niso otroci vstrašili. Gledali so skoraj posmehljivo za njim. V licih in bradah tvorile so se jim jamice, tako so se nasmejevali.

Prislec je nosil na glavi čepico z žoltim, obledelim pramenom, v roki je nosil špansko trstiko z zakovano glavo, a v telovniku tičala mu je knjiga prenapolnjena z listinami. Hodil je kakor puran, ako ga kdo najhuje z rdečim robcem razdraži.

Bil je to uradni sel, a takrat v petdesetih letih je mogel uradni sel mnogo storiti. Stopil je med otroke pod lipami in vprašal po Nebeskih. Otroci bušili so zopet v smeh, ker jih je tako gosposko vprašal in s tako čudnim naglasom.

To prijateljstvo kaj lepo opeva sv. Gregorij sam v pesni »de se ipso«, v kateri pravi, kako sta z Bazilijem hrepenela po učenosti, da pa nevošljivosti nista poznala; napeljevala sta drug drugega k čednostnemu življenju; Bogu v nebesih posvečeno je bilo njuno življenje; shajala sta se le s součenci, ki so bili najnedolžnejši in najmirnejši. Poznala sta le dva pota, pot v cerkev k duhovnikom in pot v očitno šolo; posvetno veselje in gledališča prepuščala sta onim, katere je to veselilo.

In po vzgledu teh slavnih svetnikov naj bodejo tudi gojenci semeniščani pred vsem pobožni pri svojih vsakdanjih molitvah in naj častijo posebno prečisto devico Marijo; potem naj bodo marljivi v priučanju ved, potrebnih za svoj prihodnji vzvišeni poklic; naj bodo dalje pokorni svojim predpostavljenim; naj bodo ponižni, pred vsem pa nedolžni in čisti, ker čistost je kraljica vseh drugih čednosti. Čistost ljubil je sam božji vzveličar Jezus Kristus čez vse. Čistim obljubil je gledanje nebeskega veličja; prečisto devico si je v mater, čistega moža v krušnega očeta izvolil; apostoli in učenci morali so biti čistega srca. In če bi mladenič imel tudi modrost Salamonovo in učenost sv. Avgustina in Hijeronima, pa bi ne bil več nedolžen in čist, bil bi nesrečen ves čas svojega življenja.

Tako in enako govorili so premili nadpastir v navdušenih, srce ganljivih besedah k ljubim gojencem dijaškega semenišča. Končno so še jim dali svoj višjepastirski blagoslov in potem še blagoslov z Najsvetejšim.

Po zajutreku zahvalil se jim je eden gojencev v prisrčnih besedah za visoki pohod in za nepozabljive, zares očetovske besede.

Bog daj, da bi ljubezni polni opomini ostali vedno v srcih dobrih semeniščanov ter obrodili v njih obilo sadu za čas in za večnost!

Gospodarske stvari.

Nekaj črtic o trti in vinu.

Kar se pretakanja vina tiče, naj se zapomni, da je dobro, mlado vino po stari navadi pretakati, namreč na škafe, da pride prav obilno z zrakom v dotiko, se nasiti kislica, ter na ta način hitreje zori. Starino pa moramo pri pretakanju zraka varovati, da ne pride do nje preveč glivnih trosov, ki po njem plavajo. Najboljše je, ako starino

Stareji deček privedel ga je do vrta Nebeskih.

Sel je izvlekel knjigo, iz knjige veliko pismo in podal je Nebeskomu. Seljak je vzel molče pisanje, pogledal na naslov, bil je nemški, potlej na pečat in na tem je bil velik dvoglavi orel. Razprostrl je list, toda razumel ni besede, ker je bilo vse nemško, a v vsej vasi ni umel nikdo niti besedice nemški. Kmet je sela vprašal, kaj zopet hočejo ti gospodje od njega in ga prosil, da mu list prebere. (Dalje prih.)

Smešnice.

Nek kmet je gnal v Zagreb kozla na sejem. Ker se pa še nikdar ni vozil po železnici, hotel je to priliko porabiti. A imel je premalo denarja za oba. Plača torej samo za sebe, kozla pa priveže za rogove zadi za vlak. Ko pa kozel ni mogel dohajati več vlaka, ga je ta le še vlačil za seboj. Pri tem pa so se kozlu iztrgali rogov in obležal je mrtev na železnem tiru. Ko je v mestu izstopil kmet ter hotel kozla odvezati, da ga žene na sejem, se ne malo začudi, ker kozla ni več. »Oh preljubi moj kozel,« vzdihne žalosten, »saj sem vedel, da si moral pehati voz, ker tako hitro se še nisem nikdar vozil. Zato pa so ti ostali samo rogov, a ostalo si pri pehanju vagonov izgubil.

pretakamo z vinsko sesalko. Pretakanje naj se godi vselej pri lepem, jasnem in tihem vremenu, kadar ni vetra. Kedar piše jug, nam to delo ne kaže, ker je tedaj vino navadno nekoliko kalno. Manj vpliva na vino mrzel veter. Ako kletna vrata gledajo proti severu ali jugu ali proti tisti strani, od katere pridejo hudi vetrovi, ne more vino priti do tistega miru, ki mu je neobhodno potreben, da dozori do lepe rumene starine, ki se sveti, ko čisto zlato. Vhod v klet naj bo torej od jutrne ali večerne strani ali sploh od onega kraja, od katerega veter redkeje in rahleje pripiha. Najboljše kleti so pa take, katerih vhod ima dvojna vrata, ena spodaj, kjer se začnejo stopnice, druga pa zgoraj takoj v začetku. Seveda je to le pri ovih kletih mogoče, ki ležijo pod zemljo.

Ako je vreme hladno, pa ne bo, kakor se je povedalo poprej, vrenje v 8. tednih dovršeno. Francoski gorniki si pa s tem pomagajo, ako je v kleti mrzlo, da v njej zakurijo v nalašč za to pripravljenih peceh, ter toploto povzdignejo, kolikor je potreba. Tudi tedaj ne bo mošt začel dolgo vreti, ako je bil nalit v močno zveplan sod, katerega pa nismo dobro izplaknili. Tedaj ga moramo preliti v drugi sod.

Prvo pretakanje se torej naj zgodi takoj, ko je mošt odvrel, in je vino že mirno, torej v kakšnih 8 do 10 tednih po trgatvi. Drugokrat bomo pretakali pred cvetom, torej meseca aprila, tretjekrat meseca avgusta, četrto-krat pa zopet v istem času, kakor smo prvo-krat, namreč meseca decembra.

Iz droži, ki pri pretakanju vina ostanejo, se že navadno zganje. Ako pa se drože spravljajo v sod, ter počakamo, da se vse- dejo, potem jih pa večkrat pretočimo, dobimo iz njih ravno tako dobro vino, kakor je bilo prvo odtočeno. Vino mora biti pretočeno, in Bog ne daj, da bi se kje kdo bil, ki bi vino do druge jeseni pustil na drožeh. Razložek je velik med vinom enega in istega leta, ako je bilo večkrat pretočeno, ali pa je ostalo na drožeh. Nespameten, mislim, ne bo nobeden več tako, da bi se pretakanja branil in s tem dal povod marsikaterim vinskim boleznim, ker ne gleda, da bi bilo vino čisto, ter pusti vse gnjile stvari v njem.

Ako pa je pretočeno vino še vendar vedno kalno, naj se očisti. To pa se zgodi z ribjim klejem. Ribji klej je mehur od ribe beluge. Nemci ga imenujejo Hausenblase. Ta klej vino popolnoma očisti in mu tudi niti v barvi niti v duhu in okusu ne škoduje. Ribji klej se dobro otolče, izpere, potem pa kakšnega pol dneva v vinu namaka. Je li postal mehek, tedaj se razreže in razmenca. Tretji dan, ako se je dobro razšel, se ta tekočina precedi, dobro zmeša, da postane penasta, potem pa vlije v sod. Vino se mora takoj močno zmešati, da se vljita tekočina po celem sodu dobro razprostere. Ta tekočina naredi po vsem vinu nekako mrežo, ki vso kalnost na dno potegne. Ko je vino čisto, naj se pretoči, ker se polagoma drože zopet vzdignejo.

Za vinsko čistilo se rabi tudi jajči belak. Vzame se več belakov. Ti se dobro pretepejo; njim se prilije nekaj vode, doda soli, vse skupaj tako dolgo meša in raztepa, da postane penasto, potem pa se vlije v sod, kjer je kalno vino. To sredstvo ima enak učinek, kakor ribji klej. Seveda se mora potem vino tudi pretočiti, kakor v prvem slučaju.

Ako se vino pokvari, ga je težko zopet ozdraviti. Pokvarjeno vino ne bo nikdar popolnoma poprejšni okus nazaj dobilo, ako se še toliko trudimo. Nekatera vina imajo že tudi naravno napako, ali kakšen neprijeten okus po zemlji, kjer so rastla, ali druga imajo zoper okus, ako se je vinograd z živinskim gnojem močno gnojil. To vse pa sčasoma zgine, ako se vino obleži. Več skrbi pa nam dela plesnivo vino.

Ako imamo plesnivo vino, mora naša prva skrb biti, da ga, kakor hitro mogoče, pretočimo v zdrav sod. Nadalje se priporo-

čuje, da sladkor v vrelem vinu raztopimo, in to vrelo v pokvarjeno, ter že v zdrav in zvež sod pretočeno vino vlijemo. Dobro je tudi čisto lasko olje, ki se med vino zmeša. Olje pa tudi ni zgubljeno, ker je lažje, kakor vino, ter po površju plava, da ga zopet lahko po nategači potegnemo iz soda. Priporočuje se od nekaterih strani tudi žalbej, katerega moramo na drobno razrezati, v platno zavazati in v sod obesiti. Seveda mora bolno vino biti že pretočeno. Na odprto veko naj se položi novo pečen, še torej topel kruh, kateremu se je na spodnji skorji izrezala lukna. To se naj večkrat ponovi. Nekateri pražijo tudi pšenico in ječmen in to vroče v sod obešajo. Zito pa naj ne ostane v vinu čez 10 ur.

Proti cikanju, to je, ako se hoče vino v jesih spremeniti, pač nimamo priprostega zdravila. Edino je še, ako se vino do 60 stopinj R. segreje, kar je pa našim malim slovenskim gornikom nemogoče. Za to delo so nalašč narejeni stroji, katere pa imajo le samo veliki vinski trgovci. Gledati pač moramo že sprva, da je vsa vinska posoda čista, ne skisana in snažna, in da se zdravo vino ne vlija v sode, v katerih je bilo poprej cikasto, preden niso bili dobro osnaženi. Na tem mestu še omenim, da se mora z vinom, katero ima okus po suhem sodu, ravno tako ravnati, kakor s plesnivim, razven pa se še naj obesi v sod nekaj lorberjivih jagod. Ako hoče vino zavreti, naj se pretoči v dobro zveplani sod. To je še edina pomoč, da se reši, kolikor je še mogoče. Kjer imajo vina, da se potegnejo, kar sladka vina rada storijo, naj se mošt v času trgatve pusti par ur na tropinih vreti, da se napolni z dovolj čreslovino. Grenko vino se popravi, ako se v njega vsuje prahu od belega mramorja. Nekšna bolezen vina je tudi, da postane črno. To pa se zgodi tedaj, ako pride z železom v dotiko. Železo se namreč s časoma v vinu raztopi, s čreslovino, ki se v vino nahaja, spoji, črno postane, naredi tako imenovano črnilo, ki lahko vse vino, če ga je ravno tudi prav malo v vinu, popolnoma počrni. Kdor ima sode na vratica, naj gleda, da bo železo znotraj vedno s smolo dobro pokrito. Ta barva se nekoliko odpravi z beljakom. (Dalje prih.)

Dopisi.

Iz Oplotnice. Kakšen sad prinaša takozvana nemška olika, katero bi rada petorica oplotniških posili Nemcev vsilila našim poštenim slovenskim kmetom, sodi se najlažje po Balantovih fantih in pa sploh po razmerah, kakoršne so nastale v novejšem času, ko je že začela setev oplotniških nemčurjev zoreti in prinašati prvi sad. Začnimo pri Balantovih fantih! Te »nadepolne« dečke vzgojeval je najprej njih oče po popolnoma pristnem nemškem načinu, kakor se to sploh od Balanta pričakuje, in že v domači šoli so kazali, da se jih taka vzgoja dobro prime, kajti bili so najbolj razposajeni izmed vseh šolarjev. Da bi pa še bolj popolnili to svojo omiko, pošlje jih oče v Celje v nemško gimnazijo ter jim priskrbi stanovanje in hrano v »Studentenheimu.« In kar je oče želel, to se je tudi zgodilo; v tem zavodu navzeli so se duha nasprotnega vsemu, kar je verskega in slovenskega, a vrh tega prilastili so si ono oholo in predrzno vedenje, katero tako dobro znači vse Nemštvo po naših trgih in mestih. Da mi ne bode kdo očital, da govori le sovražstvo do Nemcev iz teh vrstic, dokazal bodem te svoje trditve v kratkih besedah.

Komaj so prišli ti mlečnozobni dečki domov na počitnice, so si že šteli v dolžnost, pokazati ljudem, kaj vsega so se v Celju v teku treh let naučili. Tako smo nekega jutra videli iz kamena napravljeno podobo ange- ljevo, namenjeno za novo cerkev, namazano po obrazu z modro kreda. Dobila je namreč čez noč lepe brke, gosto brado, obrvi in še

druge poteže okoli očes. A boječ se, da bi ljudje ne zvedeli imena junaka, ki je to storil, se podpiše jeden teh predrznežev še na dva druga kamena pri novi cerkvi z prav velikimi črkami: Heil und Sieg, Emmerich Walland. Pa s tem še niso zadovoljni. Tem nadepolnim mladičem tudi ne pride niti na misel, da bi našega obče priljubljenega gsp. kapelana, svojega nekdanjega večletnega ka- teheta pozdravljali. Namesto pozdrava so ga 24. avg., idočega v Oplotnico na pošto, izzi- vajoče nahrulili s svojim »heil« ter se mu prav grdo rogali za hrbtom.

Iz vsega tega se pač jasno kaže, da jim je v veliko veselje, ako se morejo iz cerk- venih obredov in sploh iz verskih stvari norčevati, in vendar so ti še le nižjegimna- zijci, ki so še le zapustili domačo ljudsko šolo. Kaj pač zna vse iz njih postati, ko so že zdaj taki! A tudi v sovraštvu do Slo- vencev posnemajo zvesto svojega očeta. To so prav dobro pokazali že pri različnih pri- ložnostih s svojim heilanjem, posebno pa 7. septembra, ko so videli, da gre nek na- rodniak mimo njih vrta. Ker se drugače niso mogli nad njim znesti, zatulili so ti mlečnozobni mladiči na prav izzivajoči način »Wacht am Rhein« misleči, da ga bodo s tem Bog ve kako ujezili. Tedaj stariši, ki ste toliko navdušeni za nemško šolo, le Balanta poslušajte, kako treba vzgajati otroke, po njega svetu se ravnajte in prepričani bodite, da pletete s tem bič sebi in svojim sovrstnikom. Sicer pa to ni jedini vzgled, imamo še dva druga heilovca-mlečnika, tudi od slovenske matere vzgojena po nemškem načinu, a o teh nekaj več drugokrat.

Treba mi je še navesti drug slučaj, da svet spozna, v koliki meri se je že sploh Oplotnica navzela te blažene omike, katero troši Balant, Jonke, pekovi Tonček in nekaj drugih. Da je takrat, ko je naše bralno društvo »Sloga« obhajalo v Oplotnici cesar- jevo petdesetletnico, visela raz smreke frank- furtarska capa, omenim le mimogrede. A veliko žalostneje je, da ni več varno hoditi v noči skozi vas, kakor kaže sledeči dogodek: 10. septembra zvečer gre naš gsp. kapelan iz Brinjeve gore, kjer je pomagal romarje spovedovati, v spremstvu pravnika g. Lesko- varja domov. Pot pelje ju tudi skozi Oplot- nico. Ravno tisti večer delale so se priprave za veselico, katero so Oplotničani priredili svojim privržencem menda v zahvalo, da se dajo od njih tako dobro za nos voditi. In kaj se zgodi? Omenjena gospoda pustila sta pripravljavce kakih 40 korakov za seboj, kar prileti iz njih sredine — kamen, reci kamen, za njima. Kdo ga je vrgel, ne vemo, a da je prišel iz roke kakšnega oplotniškega omikanca ali pa vsaj na njegovo prigovar- janje, je itak umevno.

Dragi rojaki, vidite torej, kam bode- te prijadrali, ako poslušate nauke teh oplot- niških prerokov. Nikarte misliti, da bodo potem vaši potomci srečnejši, ako se nav- zamejo takšnega duha, kakor ga širijo ne- kateri Oplotničani. »Po njih sadu jih bode- te spoznali« velja tudi o njih, a sad, katerega oni prinašajo, je gnjil in strupen, kakoršnega si Vi nikakor ne smete želeli. Pustite torej Oplotničanom njih nemško omiko, pokažite jim, da ste na svoji zemlji svoji gospodi in bodite uverjeni, da bode potem izginila za vse čase vsa oholost in nestrpnost oplotniških kulturonoscev.

Cven. (Šolska zastava.) Ko smo letos delali priprave za kres ob prazniku apostolov slovanskih, sv. bratov Cirila in Metodija, tistokrat se je sprožila misel, naj bi se v spomin na vladarsko petdesetletnico svetlega cesarja za šolo na Cvenu oskrbela »jubilejska zastava«. Misel dobila je, kakor pravijo, »meso in kosti«. Domoljubi so nam- reč začeli skladati prispevke. V kratkem času se je nabral za novo zastavo potreben denar v znesku 130 kron, med njimi je 60 kron, ki jih je bila veledušno priložila gospa Olga Rajhova. Vsled tolike darežljivosti pa jo je tudi zadela častna služba »kumice« pri bla-